

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

19. SRPNA 2001

Z obsahu:

Přátelství s Ježíšem

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
1. srpna 2001
- strana 2 -

Křesťané – ochránci života

Promluva kardinála
Meisnera o slavnosti
Božího Těla
- strana 4 -

Mše blahoslaveného otce Pia (1)

- strana 5 -

Antijudaismus v protestantské exezezi

- strana 7 -

Barbarství 21. století

Zpochybňování trvalých
morálních zásad vede
k výjimečné degeneraci
člověka a způsobuje, že si
dovoluje chování,
s jakým se nesetkáváme
ani u zvířat
- strana 8 -

»Právo nenarodit se«

- strana 9 -

»Před tvou mocí padají na tvář nebeské zástupy«

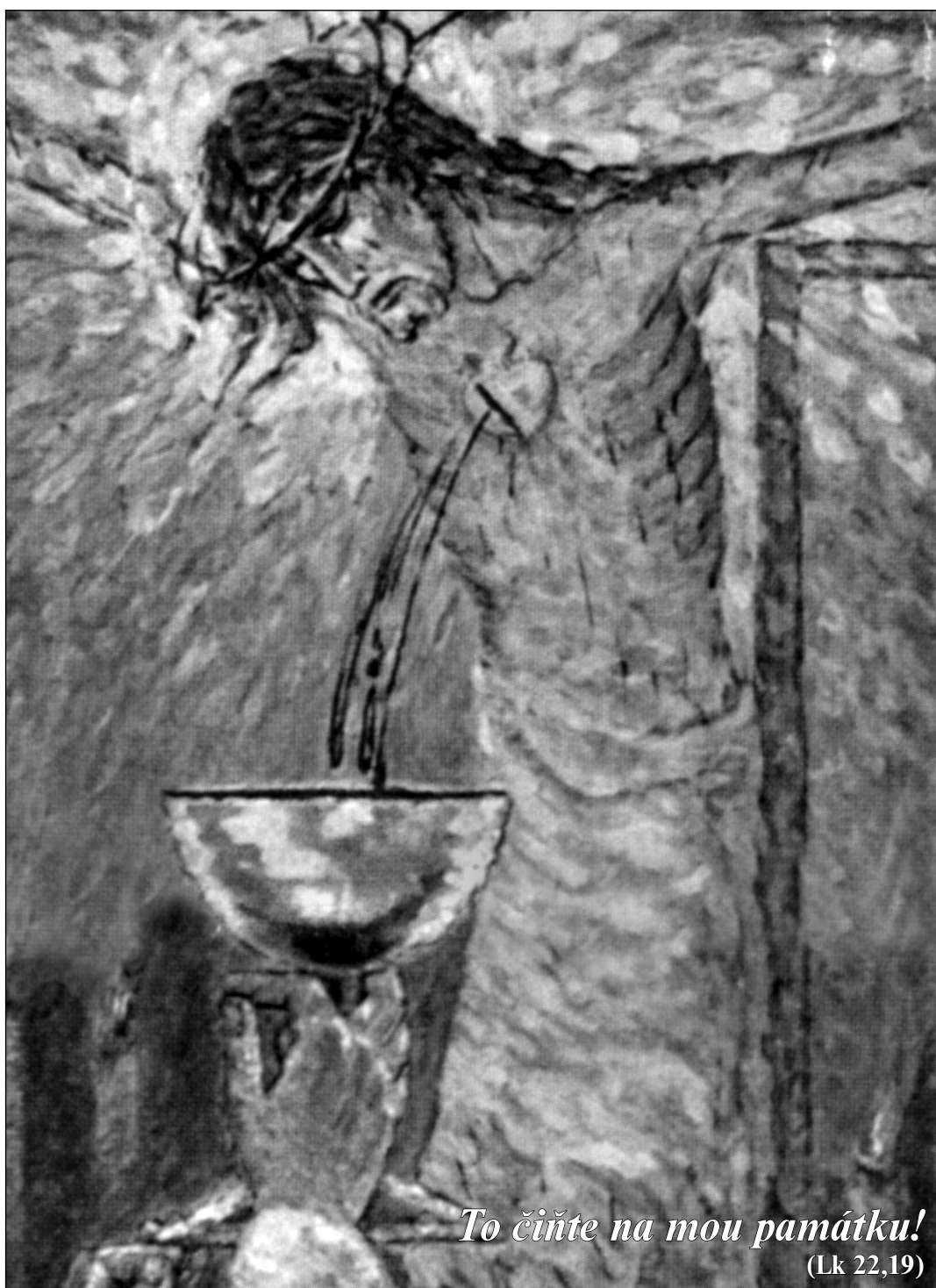
Dokončení z čísla 31
- strana 10 -

Ježíš o své Matce

- strana 11 -

Téměř všichni Albánci se hlásí k víře

- strana 14 -

To čiňte na mou památku!

(Lk 22,19)

Přátelství s Ježíšem

Tato audience byla 1000. generální audiencí, kterou Jan Pavel II. během svého pontifikátu uskutečnil. Na náměstí Sv. Petra bylo tentokrát přítomno 22 000 ministrantů z celé Evropy, zvláště početný byl zástup ministrantů z německy mluvící oblasti. Proto velkou část katecheze pronesl Jan Pavel II. v němčině. Po katechezi pozdravil v češtině poutní skupinu zahrádkářů z Petrova.

Náměstí Svatého Petra je dnes náměstím mládeže. Přibližně před rokem v srdci Velkého jubilea roku 2000 bylo zde velké shromáždění mládeže, která přišla z celého světa, aby slavila Světový den mládeže. Dnes se toto náměstí, které hostí tisíce generální audienci ode dne, kdy mě Boží Prozřetelnost povolala, abych byl nástupcem apoštola Petra, otevírá pro tisíce chlapců a děvčat, kteří přišli na pouť k hrobu Knížete apoštolů.

Drazí ministranti! Včera jste prošli v dlouhém procesí náměstím Svatého Petra, abyste se přiblížili k »oltáři Konfese« v bazilice. Tak jste svým způsobem prodloužili pochod, který mládež světa zahájila ve Svatém roku. Motto vaší pouti do Věčného Města: »Vstříc novému světu« je znamením vaší vůle vzít vážně křesťanské povolání.

Srdečně vás zdravím, milí chlapi a děvčata, a mám radost, že došlo k tomuto setkání. Zvláště děkuji panu pomocnému biskupovi Martinu Gächterovi, prezidentovi Mezinárodního sdružení ministrantů, který mi adresoval vašim jménem tak srdečná slova.

Se zvláštní radostí se obracím k ministrantům z německy mluvících území, kteří početně tvoří daleko největší skupinu. Je to pěkné, že přišlo tolik mladých křesťanů z Německa.

Vaše služba u oltáře není pouze povinností, nýbrž také ctí, skutečně posvátnou službou. Pro tuto službu bych vám chtěl dát několik myšlenek na cestu.

Ministrant nosí zvláštní šat. To nám připomíná šat, kterým je oděn každý, když je přijímán

do společenství Ježíše Krista. Mám na mysli křestní roucho, jeho hlubší význam vysvětluje svatý Pavel: *Vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista (Gal 3,27).*

I když jste, milí ministranti, z křestního roucha již vyrostli, vložili jste na sebe opět šat – šat ministranta. Ano, křest je výchozím bodem vaší »pravé liturgické služby«, která z vás činí pomocníky vašich biskupů, kněží a jáhnů (srov. SC 29).

Ministrant má významné místo ve slavení liturgie. Kdo ministruje, vystupuje na veřejnost. Zakouší z největší blízkosti, že v každém liturgickém úkonu je přítomen a působí Ježíš Kristus. Ježíš je přítomen, když se obec shromáždí ke společné modlitbě a Boží chvále. Ježíš je přítomen ve slově Písma svatého. Především je Ježíš přítomen v Eucharistii pod způsoby chleba a vína. Ježíš jedná skrze kněze, který jménem Ježíše Krista sla-

vi mši svatou a uděluje jeho svátosti.

Tak jste při mši svaté něco více než jen »pomocníci faráře«. Především jste služebníci Ježíše Krista, věčného Velekněze. Tak jste vy ministranti zvláštním způsobem povolání, abyste byli mladými Ježíšovými přáteli. Usilujte o to, abyste toto přátelství s ním prohlubovali a pěstovali. Zjistíte, že v Ježíši najdete pravého přítele pro život.

Ministrant často nosí svíce. Nemusíme při tom nutně pomyslet na slova, která Ježíš pronesl v horském kázání: *Vy jste světlo světa (Mt 5,14)?* Vaše služ-

ba se nemůže omezit na Boží dům; musí vyzařovat do okolí tam, kde denně žijete: ve škole, v rodině a v jiných oblastech společnosti. Protože ten, kdo smí sloužit Ježíši Kristu v kostele, musí být jeho svědkem také všude ve světě.

Milá mládeži, vaši vrstevníci čekají na *pravé světlo světa* (srov. Jan 1,9). Držte vaše svícny vysoko nejen v kostele, ale neste pochodeň evangelia všem, kteří sedí ve tmách a musejí prožívat těžké období svého života.

Vyprávěl jsem o přátelství s Ježíšem. Jak by mě potěšilo, kdyby se z tohoto přátelství stalo něco více! Jak by to bylo pěkné, kdyby se mladí mužové z vašich řad mohli **rozhodnout pro kněžství!** Ježíš potřebuje nutně mladé lidi, kteří se mu dají velkodušně a bezpodmínečně k dispozici. Mohlo by se stát, že Pán si povolá z vás také další dívky, aby vedly **Bohu zasvěcený život**, a tak sloužily Církvi a lidem. I pro ty, kteří jednou uzavřou manželství, může být ministrantská služba dobrou školou k tomu, že opravdová jednota musí zahrnovat vždy také připravenost k vzájemné nezištné a ochotné službě.

*Bolletino Vaticano 1. 8. 2001
Překlad -lš-*

Vedoucí role USA musí být naplněna morálními obsahy - to je hlavní myšlenka výzvy, kterou slyšel prezident Bush z úst Jana Pavla II., když se zastavil ve Vatikaně cestou ze zasedání G8 v Janově. Papež hovořil o nadějích, které svět spojuje s USA. I přes postupující globalizaci trvá a prohlubuje se rozdělení na bohaté a chudé. Globalizace je smysluplná, jestliže z lidstva vytvoří jednu rodinu. Poukázal na nezbytnost řešit nebezpečnou krizi hodnot v západním světě. Církev také s obavami sleduje pokračující porušování základního lidského práva, práva na život. Útoky na nenarozený lidský život v mateřském lůně nabývají nových forem při používání embryí, která jsou nakonec zničena. Život je nedoknutelný od samého počátku až do přirozeného konce.

Oheň proti úzkosti

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

*Křtem mám být pokřtěn,
a jak je mi úzko!*

Uchyl se do ticha své domácí svatyně. Slova Písma, která budeš dnes číst, nechť tě zavedou až do důvěrného Ježíšova společenství. Ztiš své srdce a osvoboď se na chvíli od všeho, co by tě mohlo rušit nebo zdržovat. Přečti si pozorně dnešní úryvky. Evangelium ti nabízí jedinečnou možnost nahlédnout do **Ježíšovy lidské duše**.

Tvůj Pán tě chce dnes oslovit nejen svým božským slovem, ale také svou lidskostí, prostotou a upřímností. Na jeho tvář pojednou vstoupil stín opravdového smutku a tísně. Všemohoucí a Vševědoucí se ti pokorně přiznává, že i na něho doléhá lidský strach. Jako Bůh ví zcela jasně o svém bližícím se krvavém křtu kříže. Jako člověk pociťuje úzkost.

Pokloň se s úctou svému Bohu a Spasiteli a poděkuj mu za toto přiznání, které je pro tebe darem a povzbuzením. Přijmi je jako jasnou a přesvědčující záruku, že cokoli v tebe Pán sesílá, sám to prožil a zkusil jeho tíži. Jeho božská milost bude proto vždy k dispozici tvé lidské slabosti.

Všimni si dobře, čím Ježíš přemáhá svůj lidský strach: je to hluboká touha a naděje, že jeho poslušně přijaté utrpení vznítí zde na zemi nehasnoucí požár lásky a oběti. Neuhybej nyní před jeho pohledem. Proto si tě přivedl do své blízkosti, aby i do tvého srdce přeskočil jeho božský plamen. Máš také převzít jako štafetu pochodeň, kterou si již dva tisíce let předávají milující srdce. Ježíšova touha je tak neuhasitelná, že přichází osobně znovu a znovu, aby zapaloval a rozhojňoval svůj svatý a všestravující oheň. Kdykoliv se zdálo, že již již bude uhašen chladem zloby, našel a zapálil nové živé pochodně. Jen se rozhlédni, jsou stále s ním a kolem něho: Brigita, Gertruda, Markéta Alacoque, František a Klára, Bernadeta, Terezie z Lisieux, Edita, Pio, Konsoláta, Faustyna, František a Hyacinta, Tereza...

Se stejnou otevřeností a upřímností, s jakou se Ježíš přiznává ke své úzkosti, upozorňuje i tebe, že přijmout jeho oheň znamená přijmout i jeho úděl. Otevřeš-li se jeho ohni, jeho žár tě přetaví. Budeš jiný. Pro ty, kteří jej nepřijali, se to pak může stát až nesnesitelné. Dají ti to pocítit a může to být pro tebe dokonce kruté, především ze strany těch, kteří ti dosud byli nejbližší.

Jestliže ti to připadá nepochopitelné, že upřímná horlivost v Ježíšově službě naráží na odpor a nevráživost i u těch, kteří by měli být tvou oporou a dokonce tvým vzorem, vzpomeň si na Ježíšovo proroctví: *Nepřinesl jsem pokoj, ale rozdělení*. I uvnitř jeho Církve mohou být *tři proti dvěma a dva proti třem*. Nebudeš zdaleka první, komu se dostává nespravedlivého odsouzení, jako se dostalo prorokovi: *Tento člověk nehledá blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí*. Zeptej se těch, kteří jsou již s Pánem ve slávě, a oni ti dosvědčí, kdo jim kladl nejtěžší překážky na cestě za Kristovým hlasem, kdo jim bránil předávat světu poselství Ježíšova Srdce. Nést jeho plamen není procházka růžovým sadem. Ten plamen žhne a páli, a to pocítí i ten, kdo ho nese. Křest utrpením může nabýt nejrůznějších podob, a tak přijdou chvíle, kdy ti *bude úzko*. Ale zeptej se dále těch, kteří tě předešli, zda někdy litovali svého *Staň se mi podle tvého slova*⁽¹⁾. Nejsi vůbec schopen je spočítat, kolik jich stojí před trůnem Beránkovým a jasným hlasem zpívají: *Pevně jsem doufal v Hospodina, on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání. Vytáhl mě z jámy zkázy, z bahnitého kalu, na skálu postavil mé nohy. Novou píseň mi vložil do úst, chvalozpěv našemu Bohu. Mnozí to uvidí a nabudou úcty, budou doufat v Hospodina*⁽²⁾.

Neboj se přiznat, že se bojíš kříže. Komu jinému by ses měl svěřit se svým strachem z utrpení, ne-li Ježíši. On ví, co je úzkost, nejen pro svou vševědounost, ale i ze své vlastní zkušenosti. Nedopustí, abys byl zkoušen nad své síly. Nedá ti klesnout, vždyť ti nabízí svůj oheň také proto, že tě potřebuje. Hledej útěchu tam, kde ji vidí on: Jde o uskutečnění věčného Otcova plánu, o návrat Božího království. Je tolik srdcí, která tuhnou mrazem a tápají ve tmách. Přineseš-li jim Ježíšův oheň, neseš jim životodárné teplo a světlo. Až ho uvidí a pocítí, *nabudou úcty* k sobě i k Bohu a *budou doufat v Hospodina*. Tvá dnešní velkodušnost je možná jejich poslední a jedinou příležitostí. *Odhod' všechno, co by tě mohlo zatěžovat, co by tě mohlo rozptylovat. Měj oči upřeny na Ježíše, on tě vede k dokonalosti*. Nemáš tušení, kolik je těch, kteří toužebně čekají, jak se rozhodneš. Co odpovíš?

Pane, ať hořím!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 1,38

⁽²⁾ resp. žalm 40

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 38,4–6.8–10

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“

Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ – neboť král proti nim nic nezmoohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve vězeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta.

Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu všim, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť ve městě už není chléb.“ Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny dřív, než umře.“

2. čtení – Žid 12,1–4

Bratři!

Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všechno, co by nás mohlo zatěžovat, všechno, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu.

Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

Evangelium – Lk 12,49–53

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán!

Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozdělení otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snacha a snacha proti tchyni.“

Křesťané – ochránci života

Promluva o slavnosti Božího Těla v kolínském dóme

Kristu, našemu Pánu, nebyl život odňat, nýbrž on sám jej dal a daroval. Proto podle zprávy Janova evangelia padli vojáci a soudní sluhové při zatýkání Ježíše na Olivové hoře třikrát jako bezvládní na zem. Ježíš vlastně v doslovném smyslu slova o Zeleném čtvrtku před svým zjetím a před svou smrtí již vystoupil z těla, když se vtělil do darů chleba a vína, takže tento Chléb je skutečně Kristovo Tělo a Víno je skutečně Kristova Krev. S tímto vyznáním stojí a padá naše svatá katolická víra. Všichni, kteří z tohoto Chleba jedí, stávají se Kristovým tělem, kterým je Církev. Nikoliv tak, jak je tomu u obyčejného pokrmu, který asimiluje naše tělo, nýbrž Kristus, jehož tělem je Církev, asimiluje při požívání Eucharistie nás do své tělesnosti. Kdo požívá Kristovo Tělo, nejsvětější Eucharistii, musí také náležet k zevně ověřitelnému Kristovu tělu, kterým je naše Církev, jinak by Eucharistií zneužíval.

Bez Eucharistie není Církev. Ale bez platně vysvěcených kněží není Eucharistie. Proto je starost o kněžský dorost speciální starostí o stav naší Církev v současnosti i v budoucnosti. Apoštolským účastníkům stolu při poslední večeři v Jeruzalémě svěřil Ježíš zakládající slovo: **To činite na svou památku!** (Lk 22,19) A všichni, kteří stojí v nepřerušované posloupnosti skrze vkládání rukou, mohou jednat jen v jeho jménu, když se při mešní oběti sklánějí nad chlebem a vínem, aby vyslovili Ježíšova slova: *Toto je moje tělo a Toto je moje krev*. Jak přicházejí kněží k tomu, že opakují tato slova? Bylo by pochopitelné, kdyby říkali: »Toto je jeho tělo, toto je jeho krev«, ale oni říkají: *Toto je moje tělo a Toto je moje krev*. Kněz je skrze kněžské svěcení současně odprivatizován a zcela zajat, takže v liturgii jedná v osobě Krista, který je Hlavou těla, tj. Církev. Proto říká v plné moci: *Toto je moje tělo a Toto je moje krev*, takže pak jako plod tohoto slova je na oltáři přítomno Tělo a Krev Kristova.

Bůh se v Ježíši Kristu stává tím, který může světu odpustit. Maria je první, která jej přinesla na svět. Ona ho nesla k Alžbětě a ona ho první přinesla na svět. Modlíme se v růženci: »Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila«. Maria je obraz Církev a ukazuje nám, jak máme s Eucharistií zacházet. Přijímá z moci Ducha svatého ve svém domě v Nazaretě Pána a jde k Alžbětě, aby jí pomohla v těžké hodině. Kdo přijímá Krista

v Eucharistii, stává se pomocníkem pro druhé. Když Maria vstoupila do Alžbětina domu, pohnulo se radostí dítě pod srdcem své matky Alžběty. Tam, kde vane Kristův Duch, tam se nenarozený život nemaří a život, který dosáhl stáří a je nemocný, neukončuje se injekcí. Maria přinesla Krista světu, a proto je Církev ve světě, aby učinila Krista v nejsvětější Eucharistii pro naše současníky hmatatelným. Kdo vidí nebo se dotýká Jeho, Spásy světa, bude spasen.

Od té doby, kdy se Ježíš Kristus stal člověkem a zůstává mezi námi přítomen v eucharistických způsobech jako pravý Bůh a pravý člověk, stal se člověk ve všech svých problémech Boží záležitostí. Stal se, mohu-li to tak říct, nehlavnější Boží věcí. Již na úsvitu stvoření byl učiněn jako Boží obraz a v Božím vtělení a jeho důsledku v Eucharistii je současně Bůh jako praobraz přítomen ve svém obraze.

To má ve styku člověka s člověkem své důsledky. Od prvního okamžiku, kdy mužská semenná buňka se spojí s ženskou vaječnou buňkou (ať už uvnitř nebo vně mateřského organismu) začíná existovat člověk se vši svou lidskou důstojností a lidskými právy. A právě ve svém lidském životním počátku v Mariině lůně skrze působení Ducha svatého – stejně jako v bezbranné Hostii – je svěřen péči a ochraně člověka. Že by se Bůh v tom přepočítal? Je člověk hoden této důvěry? Odpovídá této Boží důvěře? U Marie určitě ano. A rovněž tak u našich rodičů, jinak bychom zde nebyli.

Joachim kardinál Meisner

Všichni, kteří z jakýchkoliv důvodů chtějí lidský život jako prostředek k nějakému cíli použít nebo zneužít, provinují se proti Kristovu tělu, protože nerozlišují člověka od jiného stvoření. Zde musíme jako Církev zaujmout jasné, tj. jednoznačné stanovisko, nikoliv proto, že si osobujeme nárok na pravdu, nýbrž abychom zachránili člověka, k jehož ochraně se sám Bůh stal člověkem. Zde rovněž nehlasáme žádnou zvláštní katolickou morálku, nýbrž stáváme se zastánci skutečnosti člověka. Když je tato skutečnost přehlížena, a to na kterékoli zeměpisné šířce a délce, je s člověkem konec. K tomu není třeba uvádět žádné další důkazy.

Člověk je ve své tělesnosti obrazem Boha, který se ztělesnil v nejsvětější Eucharistii, aby nám zůstal tělesně nablízku až do konce světa. Když nás někdo jako katolickou církev obviňuje z nepřátelství k tělu, pak vůbec neporozuměl ústřední skutečnosti naší víry. My slavíme den co den jedno tělo, tělo Kristovo. Nazýváme eucharistický dar, proměněnou Hostii, také Sanctissimum – Nejsvětější. Podobně je každý člověk ve své tělesnosti obrazem nejsvětějšího Boha, a proto je, jako nejsvětější Eucharistie, nedotknutelný pro jakékoliv použití jiným člověkem. Svátek Božího Těla je svátkem tělesné přítomnosti Boha v našem středu a je to svátek člověka jako tělesné Boží proměny. Proto svátek Božího Těla je také dnem naděje, že člověk nebude vytržen z dobrých Božích rukou a neupadne do manipulujících rukou člověka. Nejsme jako křesťané lovci duší, nýbrž ochránci života. To je důsledek slavnosti Božího Těla. Amen.

Překlad IŠ-

Mše blahoslaveného otce Pia (1)

V roce 1972 přednášel v Udine kapucín P. Tarcisio, duchovní syn otce Pia (1887-1968), na téma »Mše svatá P. Pia«. Jeho výklad se opíral o poznatky, které mu blahoslavený otec Pio odhaloval »kousek po kousku«. Přednášku pak vydalo nakladatelství *La Casa Sollievo della Sofferenza* v San Giovanni Rotondo, kde je možno ji zakoupit v italském originálu. Přinášíme výňatky z této publikace, které nám přiblíží nejen způsob, jakým P. Pio prožíval oběť mše svaté, ale především nám dávají nahlédnout do samé podstaty Nejsvětější eucharistické Oběti.

Získat všechna tato vyznání P. Pia nebylo vždy snadné, proto se nám některé otázky P. Tarcisia mohou zdát až nepříjemně neodbytné. Ale díky jim se nám dostává takových poznatků, které by jinak P. Pio odnesl s sebou do hrobu.

Vstupní obřady a liturgie slova

»Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého« – již tato slova říkal se zlomeným hlasem, aby tak zabránil nebo potlačil vzlykání, kterému se ovšem nemohl zcela vyhnout. Jeho »*mea culpa*« bylo doprovázeno temnými a tvrdými údery pěstí do hrudi, když před společenstvím bratří vyznával, že je největším hříšníkem světa.

Berete, otče, při božské oběti na sebe naše viny?

O. Pio: Jiná možnost ani není. To přece patří k podstatě božské oběti.

Pán vás tedy pokládá za hříšníka?

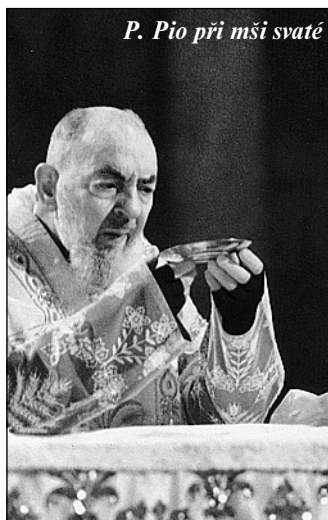
O. Pio: To já nevím, ale bojím se, že je tomu tak.

Když přistoupil k oltáři, dosud sepnuté ruce opřel o oltářní desku, hluboce se sklonil a dlouho setrval v této poloze.

Viděl jsem, jak se chvějete, když vystupujete po stupních k oltáři. Proč? Čím jste musel trpět?

O. Pio: To není pro to, co mám vytrpět, ale pro to, co mám obětovat.

Co otec Pio při slavení mše svaté přináší, patří k tomu, co trpí. Utrpení, které dosahuje krajní meze, k níž může dospět lidská bytost, je schopno připravit svou oběť k úplnému holokaustu. Není

P. Pio při mši svaté

nic, co by otec Pio neprotrpěl, protože se zcela nabídl za oběť.

V kterou denní dobu nejvíce trpíte, otče?

O. Pio: Při slavení mše svaté.

Trpíte také během dne tím, co vám dává Ježíš vytrpět v průběhu mše svaté?

O. Pio: To by tak ještě scházelo! A jak bych pak mohl pracovat? Jak bych mohl vykonávat svůj úřad?

Boží dobrota byla nekonečně moudrá, když nám ukázala, jak bolestné bylo sebeodevzdání stigmatizovaného z Gargana u oltáře. Církev ožívá radostí z velkého daru, kterým ji Pán obdařil. A tvorové jsou na druhé straně povoláni, aby oslavili Boha, který svůj lid takovým způsobem navštěvuje.

P. Pio přistupoval k oltáři i s diadémem trnové koruny na hlavě, bez kterého by, jak říkával, sebeobětování nebylo dokonalé. Během celé mše svaté byl vystaven obzvláštnímu utrpení, jaké v dějinách vyvolených duší nacházíme dodnes pouze u něho.

V kterém okamžiku božské oběti trpíte nejvíce?

O. Pio: Trpím ustavičně a v rostoucí míře.

A v kterém okamžiku nejvíce?

O. Pio: Od proměňování do svatého přijímání.

Ve kterém okamžiku mše svaté prožíváte bičování?

O. Pio: Od začátku až do konce, nejvíce při proměňování.

Jsou hroty trnové koruny a rány bičování při mši svaté reálné?

O. Pio: Co tím chceš říct? Je jisté, že účinky jsou stejné.

Tímto způsobem se tento něžný a trpělivý Ježíšův beránek připravuje na to, aby spolu s Trpítelem na Golgotě přinesl nebeskému Otci svůj život v oběť za hříchy a za hříšníky. Tím, že odevzdává svůj život až k smrti, stává se Boží služebníkem skrze oběť přímlyvcem za hříšníky. Není snadné vyjádřit, s jakou zkroušeností přednášel epistolu a evangelium. Boží slovo se dotýkalo jeho srdce tak velice, že některá místa mohl vyslovit jen v slzách.

Dnes ráno vám při četbě příběhu, jak Ezau prodal prvorozenství, vstoupily slzy do očí...

O. Pio: A tobě se zdá, že je to maličkost, když si neceníme Božích darů?

A proč jste plakal při evangeliu, když jste přišel ke slovům: »Kdo jí mé tělo a pije mou krev...«?

O. Pio: Plač spolu se mnou z něžné lásky!

Proč pláčete skoro pokaždé, když během mše svaté hlásáte evangelium?

O. Pio: Ty to pokládáš za maličkost, že Bůh hovoří se svým tvorem? Že tvorové mu odporují? Že jej stále zraňují svou nevděčností a nevěrou?

Eucharistická liturgie a závěrečné obřady

Druhá část mše svaté nachází v otci Piovi liturga velkého stylu. Ukřižovaný z Golgoty skrze tohoto mimořádného služebníka strašnou tragédií na Kalvárii takřka viditelně, ano tělesně zpřítomňuje, a to v souladu s tím, že jeden z tvorů se stal účinným Kristovým znamením. V průběhu dějin svátostného znamení v dosavadním dvoutisíciletém trvání Církve je stigmatizovaný z Gargana zatím jediným služebníkem, který v průběhu oltářního tajemství, pokud je to možné, vyjadřuje svým tělem Ukřižovaného.

Je vaše mše, otče, krvavou obětí?

O. Pio: To je hereze. Nikoliv, já chci jen říct, že Ježíšova oběť je nekrvává. Ale vaše účast na celém umučení je přece krvavá. Mýlíš se?

O. Pio: Tentokrát se nemýlíš. Snad máš pravdu.

Kdo chytá vaši krev v průběhu mše svaté?

O. Pio: Nikdo.

Obětování poskytovalo druhou příležitost, kdy otec Pio setrval delší dobu bez pohybu. To byl převládající rys jeho mše. Jakoby přikován tajemnou mocí, se slzami v očích plných lásky upřenými stále na oltář, zůstával otec s chlebem a vínem mnoho minut bez pohybu jako zkamenělý.

Proč pláčete během obětování?

O. Pio: Ty chceš odhalit mé tajemství? V tomto okamžiku se duše zcela osvobozuje ode všech profánních věcí.

Pán odděloval svého služebníka od okolního světa tak dokonale, že byl zcela netečný vůči všemu, co se kolem něho odehrávalo profánního.

Během vaší mše svaté působili lidé trochu hluku!...

O. Pio: Kdybys byl na Kalvárii, slyšel bys řev, rouhání,

»Dream-Team«

křik, hrozby! Tam panuje pravá vřava!

Hluk v kostele vás neruší?

O. Pio: Absolutně ne.

Toto oddělení však vůbec neznamenalo pro otce Pia oddělení od těch, kteří byli kolem, aby se účastnili jeho mše svaté. Vnitřní úplné a dokonalé spojení s Bohem, které má za následek oddělení duše od všech profánních prvků, vytváří otci Piovi nadlidskou možnost, aby řadu duší, které tvořily věnec kolem jeho oltáře, vnímal zcela jednotlivě.

Jsou všechny duše, které se účastní vaše mše, přítomny ve vašem duchu?

O. Pio: Můj synu, vidím je všechny na oltáři jako v zrcadle.

Se všemi svými syny a dcerami se odebírá otec spolu s Ježíšem k božské oběti. Lásky, se kterou sám sebe nabízí jako obětní dar, je zcela patrná z jeho rozchevřelé tváře. Stigmatizovaný světec zpřítomňuje mezi vzdechy a slzami nepopsatelnou křeč božské tragédie na Kalvárii tak životným způsobem, že během proměňování se ukazuje krvavé mučednictví ukřižovaného Ježíše s jeho probodeným bokem.

Proč trpíte, otče, tolik během proměňování?

O. Pio: Jsi dotěrný... Protože zde se odehrává skutečně nové

»Lidem v řádném manželství se vede jednoznačně fyzicky, materiálně a psychicky lépe než lidem mimo manželství.« K tomuto závěru dospěly americká profesorka sociologie Linda J. Waitová a ředitelka programu »Manželství« na »Institut of American Values« Maggie Gallagherová. Ve své knize »The case of Marriage« shrnují několik set transdisciplinárních studií a výzkumů z oblasti sociologie, medicíny, psychologie, právnických studií a sexuálních věd. Dospěly při tom k závěru:

* Lidé v manželství žijí déle. Platí to jak pro muže, tak i pro ženy v hospodářsky vyspělých zemích stejně jako v rozvojejších zemích.

* Lidé v manželství jsou šťastnější. Mají menší sklon k depresím a sebevraždám, one-

mocněním úzkostí nebo mentálnímu utrpení.

* Lidé v manželství lépe prožívají sexualitu. Nikoliv pouze po kvantitativní stránce, ale i z kvalitativního hlediska je sexualita v manželství na vyšší úrovni.

* Lidé v manželství více vydělávají. I přes omezení, jaká představují děti, jsou lidé v manželství na tom hospodářsky lépe, jsou flexibilnější v rozdělování příjmů a rodinné spolupráci.

* Lidé v manželství jsou lepšími rodiči. Poskytují dětem více času, více prostředků, více změny a možností než páry žijící v konkubinátě nebo rozvedení. Citové vztahy mezi dětmi a rodiči v manželství jsou lepší.

Pro obě tyto Američanky je manželství něco jako »Dream-Team« (vysněný tým).

Vision 2000 - 4/2001

a zázračné zničení a znovustvoření. Tajemství velkého Krále není možno zjevit bez toho, že by bylo profanováno. Proč trpím? Chtěl bych prolévat nejen slzy, ale celé proudy slz. Ty nepřemýšlíš o otřesném tajemství? Bůh - oběť za naše viny! (...) A na druhé straně my, kteří jsme jeho katané.

Otřesné tajemství proměňování zahrnuje poslední hodiny, když též Ježíš visel na kříži. Ukřižovaný z Gargana prožívá nyní u oltáře jeden za druhým

poslední okamžiky Ukřižovaného na Golgotě. Stačí jen mít před očima, co nám evangelium o Ježíšovi vypráví.

Především je to prolog ukřižování.

Trpíte, otče, také trpkostí octa?

O. Pio: Ano, a velmi často.

Když okusil octa, svěřuje nám trpělivý syn sv. Františka, jak je křižován na oltáři.

Vý jste na oltáři pověšen jako Ježíš na Kalvárii?

O. Pio: A ty se ještě ptáš?

A jak se držíte vzpřímený?

O. Pio: A jak se držel Ježíš na Kalvárii vzpřímený? Srážejí katané Ježíše na kříž, aby ho přibíli hřeby?

O. Pio: To se rozumí samo sebou.

I vám vrážejí hřeby?

O. Pio: A jak!

I vás srážejí na kříž?

O. Pio: Ano, ale já se nemusím bát.

Božský Mistr trůnící na kříži vyslovil poslední slova, aby před tváří nebe a země slavnostně vyhlásil závět své milosrdné lásky.

Otče, modlíte se během mše svaté také sedm slov, která Ježíš vyslovil na kříži?

O. Pio: Ano, modlím se je, já nejnehodnější.

A komu říkáte: »Ženo, to je tvůj syn!«?

O. Pio: Říkám to Ji: »To jsou synové Tvého Syna.«

Trpíte také Ježíšovou žízni a opuštěností?

O. Pio: Ano.

Ve kterém okamžiku trpíte žízni a opuštěností?

O. Pio: Po proměňování.

Až do kterého momentu trpíte žízni a opuštěností?

O. Pio: Zpravidla až do přijímání.

Po čem žíznil Ježíš?

O. Pio: Po Božím království.

Stejná žízeň spalovala i duši otce Pia. Byly to hodiny krajní vyprahlosti. Ani kapka útechy nikdy neuhasila planoucí srdce otce Pia.

Řekl jste mi, že vám bylo stydno říct: »Marně jsem hledal někoho, aby mě potěšil.« Proč?

O. Pio: Protože naše vlastní utrpení se před Ježíšovým utrpením zcela ztrácí, protože my jsme vlastně viníky.

Před kým se stydíte?

O. Pio: Před Bohem a před svým svědomím.

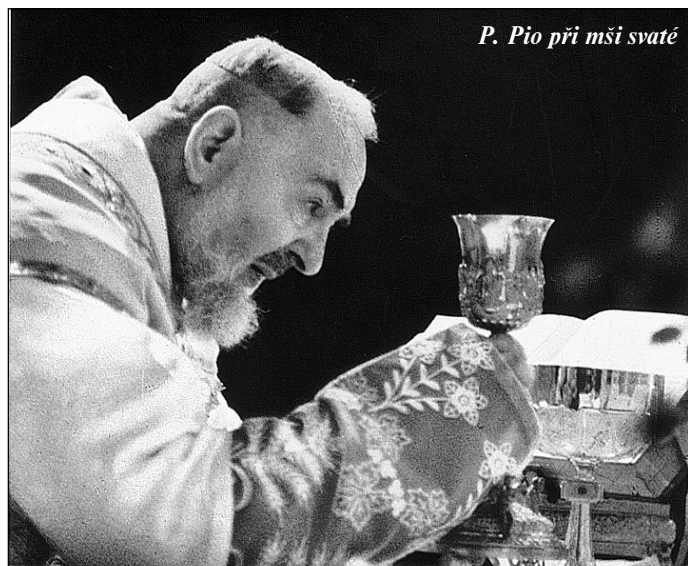
Neposilují vás andělé Páně nad oltářem, na kterém se přinášíte v oběť?

O. Pio: Ano, ale já je neslyším.

Když k vaší duši nesestupuje posila v průběhu božské oběti a když trpíte jako Ježíš úplnou opuštěností, je pro vás naše přítomnost neúčinná?

O. Pio: Užitek je na vaší straně. Kdyby byla vaše přítomnost neúčinná, museli bychom za zbytečnou označit i přítomnost Panny, Jana a zbožných žen u nohou umírajícího Ježíše.

(Dokončení příště)

P. Pio při mši svaté

Antijudaismus v protestantské exegezi

Na 30. července 2001 připadlo 25. výročí smrti muže, který v oblasti biblické vědy ve 20. století sehrál roli, pro kterou jedni nemohou najít dost chvály, zatímco druzí ji pokládají za mimořádně ostudnou, a jsou to lidé všech vyznání. Tímto mužem je Rudolf Bultmann. Nechybí ani autoři, kteří mu přičítají největší odpovědnost za rapidní pokles víry v druhé polovině 20. století, pokládají ho za člověka, který poklad víry podvrátil zevnitř.

Ježíš, Žid, který je iritoval

Co se stále znovu zamlčuje, je skutečnost, že Bultmannovy teologické spekulace dosahovaly vrcholu zcela současně s německým národním socialismem. Jeho hlavní teze (nebylo to nic jiného než jeho zcela soukromý názor) vychází z toho, že obraz světa, který předkládá Bible, je mýtus, který je pro moderní myšlení naprosto nepřijatelný. Chtěl uvést do souladu dobově podmíněné představy s dnešním pojetím světa a věčnosti (a tímto pojetím byl v jeho době Hitlerův národní socialismus). Ale byl to především Ježíš, Žid, který iritoval. To ještě dnes mnozí nemají odvahu vyslovit. Bultmann prohlašuje: »Kristus podle těla nám nevyhovuje a jak to vypadalo v Ježíšově srdci, o tom nic nevím a ani nechci vědět.« Důležité je zde jeho **nechci nic vědět**. Inu, Ježíš podle těla byl Žid.

Stvoření řeckého ducha

I Bultmannův učitel, Adolf von Harnack (1851-1930) viděl v evangeliích především tvorbu řeckého ducha. Semitům, Židům nepřiznával vůbec genialitu potřebnou k sepsání takových textů. Jak Harnack tak Bultmann působili v době, kdy antisemitismus slavil v Německu, ve Francii a zčásti i v Anglii intelektuální »orgie«. Svůj programový referát »Nový zákon a mytologie. Problém odmytologizování novozákoní zvěsti« proslovil Bultmann v roce 1941, kdy vize o německém nadčlověku nabývala v Německu nejbrutálnějších forem a Hitler se svojí armá-

dou vyrazil na Východ a pronikl až ke Kavkazu a Uralu. Hitler již na počátku třicátých let v interním oběžníku označil jak Starý tak Nový zákon za »židovské žvásty«.

Biblická kritika Harnacka a Bultmanna má své nejhlubší kořeny v antisemitismu, který ovládl podprahově atmosféru v evangelických církvích a dokonce i ve značné části církve katolické. Byla to skutečně nadlidská odvaha, když Jan Pavel II., Polák, v jehož vlasti měl antisemitismus rovněž silnou tradici, prolomil toto tabu na konci dvacátého století.

Destruktivní až do dnešního dne

Harnack a Bultmann mohli v dílčích oblastech vykonat něco velkého, především pokud jde o antickou literaturu, ale jako celek byly jejich ničím nepodložené teorie destruktivní a zůstávají takovými dodnes. Jestliže někteří komentátoři označují především Bultmanna za »klasičku teologie«, pak mají svým způsobem pravdu, protože ve veřejném mínění už dávno přestala být teologie totožná s vírou.

Bultmann, který chtěl velmi dobře poznat evangelia, se do-

Globalizace bez úcty k člověku

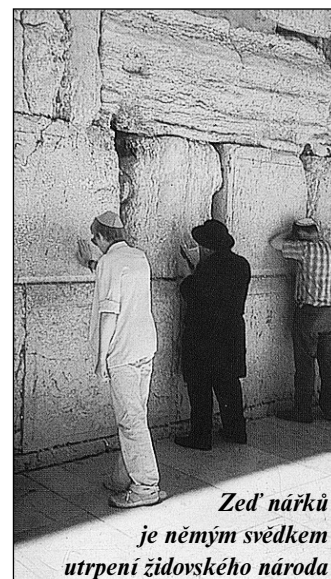
Světový hospodářský systém diktuje stále více národům i jednotlivcům jejich životní způsob a sociální poměry. I z bývalých komunistických zemí se ozývají stále hlasitější kritiky, které požadují skutečně nový světový řád k prospěchu **chudých**. Jistě, setkání mocné osmičky provází násilí a chaos, ale vystupují zde s protesty také seriózní kritikové čistého a zcela necitelného ekonomismu, který sociální otázky vytlačuje na okraj.

Kardinál Piovanelli řekl například ve Florencii: Čistou ideologii »peněz a těla« je třeba rozhodně odsoudit. Proti bezbřehému kapitalismu musí s rozhodností vystoupit ekologie, sociální spravedlnost a morální hodnoty. Piovanelli plasticky dokreslil tento požadavek konstatováním, že v současné době **400 multimiliardářů vlastní více než polovinu veškerého bohatství světového obyvatelstva**. Kdo se však podívá na

rozvojové země, musí bohužel konstatovat, že jejich pokrok brzdí a přímo ve vlastních státech blokují sobecké mocichtivé bezohledné mafiózní elity.

Jedno sdružení padesáti italských křesťanských institucí uveřejnilo manifest, který zdůrazňuje sociální funkci soukromého vlastnictví. Pokračující globalizace potřebuje duchovní vedoucí sílu. Zvláště je třeba respektovat potřeby chudých zemí. Co chybí, je především **duchovní globalizace**, která má na zřeteli solidaritu a subsidiaritu. Jan Pavel II., který přijal několik tisíc kritických pozorovatelů vrcholných hospodářských setkání, řekl: »Lidstvo se musí stát jednou velkou rodinou, ve které jsou plně uznávány důstojnost a práva osob všech stavů, každé rasy a každého náboženství.« Křik chudých vyžaduje jasnou odpověď.

Christ in der Gegenwart
59/2001

*Zeď nářků
je němým svědkem
utrpení židovského národa*

mníval, že neví nic, jak to vypadalo v Ježíšově srdci. Kdyby si však přečetl s psychologickou schopností vcítění Ježíšovu řeč na rozloučenou při poslední večeři, kterou mladý miláček Jan zachoval s geniální mnemotechnikou (technika zapamatování), pak by v jeho mysli musela vzejít představa o tom, co se odehrávalo v Ježíšově Srdci.

Jako Otec miloval mě, i já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce! ... Toto jsem vám řekl, aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla úplná (Jan 15,9-11).

Co se děje v Ježíšově Srdci, to se člověk nedoví, když sedí za psacím stolem s dýmkou v ústech (jak ukazují archivní fotografie), nýbrž na kolenou před křížem. Ježíšova věc je příliš vážná, než aby se mohla stát předmětem intelektuálních diskuzí. Již na začátku svého působení vepsal Ježíš jeruzalémským teologům do pamětní knihy toto napomenutí: *Jak můžete uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale nehledáte slávu jen od samého Boha?* (Jan 5,44) Jinými slovy: Kdo se pídí za uznáním a počtami lidí, nemůže nalézt víru. Bultmann podobně jako jeho učitel Harnack získali mnoho poct, ale rozbili víru.

A. Sarach, CvM 8/195
Překlad -lš-

Barbarství 21. století

Zpochybňování trvalých morálních zásad vede k výjimečné degeneraci člověka a způsobuje, že si dovozuje chování, s jakým se nesetkáváme ani u zvířat.

Kanibalství v Číně

Jak čteme v anglickém listu *Express Extra*, který vychází v Hongkongu, lékaři v provincii Shenzen v Číně **jedí a podávají k požívání dětská tělčka z potratů jako velmi zdravou stravu** (NLR News 24. 4. 1995).

Čtveřice novinářů listu *East-week* (Seterský list *Express Extra*) se vydávala za lékaře a požádala v několika nemocnicích města Shenzen o možnost nakoupit lidské plody. V »Centru zdraví žen a dětí« dal jeden lékař novinářům skleněnou nádobu se slovy: *Tady je deset čerstvých plodů z dnes provedených potratů. Obvykle je nosíme domů a tam je konzumujeme, ale protože manželka není právě v nejlepší formě, můžete si je ponechat...*

Čínská lékařka z kliniky Luo Hu tvrdila, že plody jsou velmi

výživné a je po nich velká poptávka: **Nejvíce vyhledávané jsou plody z prvních potratů mladých žen a nejlépe je, je-li dítě mužského rodu.** Svěřila se, že ona sama snědla za posledního půl roku více než 100 plodů a dodala: **Jsou to odpadky z abortů a jestliže je nepožijeme, budou vyhozeny. Když je jíme, jsou tak jako tak mrtvé.**

Lékař Dong Men Lao novinářům sdělil, že cena jednoho plodu závisí na jeho váze a pohybuje se od 10 do 40 dolarů. Je to cena mnohem nižší než

v soukromých klinikách, kde požadují až 300 dolarů za jeden kus. Podle jeho názoru nejvíce uzdravující účinky má plod o stáří 9 měsíců a on sám přijímá objednávky na taková těla. V komunistické Číně se těla z potratů pokládají za »dietní novinku« k zajištění »silnějšího těla a hladší pleti«. Jedině katoličtí lékaři odmítají tyto barbarské postupy jako novou formu kanibalismu.

»Objevné způsoby léčení«

Potrat pomocí částečného porodu, jaký se aplikuje ve Spojených Státech a ve Švédsku, je vražda prováděná zvláště krutým způsobem. Cílem je získat různé orgány a mozkovou tkáň dítěte, která údajně pomáhá při léčení Parkinsonovy nemoci. Ženy jsou vyzývány, aby donosily dítě dokonce až do 32 týdne těhotenství (dítě pak má délku 30 cm a bylo by schopné přežít i mimo lůno matky). Lékařská »věda« sleduje při tom jediný cíl: čím větší váha, tím větší výdělek. Teprve pak se provádí potrat. Aby se lékař dostal k hlavičce dítěte, rozšiřuje porodní hrdlo a proráží plodový vak. Když se hlavička dítěte objeví u východu z porodního hrdla, injekční stříkačkou vysává z lebky mozkovou tkáň. Potrat se ukončí vyně-

tím zbytku těla z matky. »Vědci« z univerzity ve státě Indiana navrhuji »senzační« způsob léčby

srdce nebo jiných orgánů. Buňky z těl získaných předčasným porodem se štěpují do nemocných orgánů, aby se omladily.

Kosmetika z »porodních odpadů«

Z těl usmrcených v procesu abortu se získává také »neobyčejně cenný materiál« na produkci kosmetických přípravků. 31. 3. 1994 informoval deník *Corriere della Sera*, že Institut Merieux v Lyonu zpracovává denně několik tun nenarozených dětí. Nákladní auta se zmraženými plody přijíždějí mezi jiným až z Východu, aby uspokojily poptávku kosmetického průmyslu. Na přepravních

listech je uvedeno »poporodní odpady«. Je to více než krutá ironie, že zvířecí embrya jsou před podobnou procedurou chráněna zákonem. V listu *Quotidien de Paris* se dokonce objevila reklama: *Ampulky Cs extraktem lidských embryí zabraňují vadnutí kůže.*

Ilegální trh s lidskými orgány

BBC informuje, že když v Číně vznikne potřeba orgánů pro transplantaci, získávají se orgány popravami vězňů. Druh poprav se volí podle toho, jaký orgán má být získán. Příjemci orgánů jsou vysoce postavení straničtí funkcionáři a především bohatí cizinci, kteří platí za orgán předem až 30 tisíc dolarů (NLR News 17. 5. 1995).

Tricet pět expertů OSN se zabývalo problematikou obchodu s lidskými orgány, které pocházejí od nezletilých. Zjistili, že je to jev celosvětový. V Brazílii hyne každý rok 15 000 dětí z ulice. Podle těchto expertů bylo potvrzeno, že u 75% mrtvol těchto dětí bylo zjištěno odnětí různých orgánů pro účely transplantace. Bývalý italský ministr Antonio Guidi v rozhovoru publikovaném v *Il Giornale* (4. 9. 1995) potvrdil, že existuje velký mezinárodní trh s lidskými orgány využívající pašované děti z Afriky, Indie i zemi bývalého komunistického bloku. Ministr tvrdí: **Je jisté, že dva izraelské překupníci dětí se přiznali k tomuto »oboru«.** Byli zadrženi v Guatemale. Řekli, že převáželi malé Indiány, aby je přepravili do Izraele a do USA. **Určité kliniky měly zájem využít děti jako náhradních dílů pro děti nemocné. Obžalovaní udali cenu tohoto »zboží«: 75 tisíc dolarů...**

»Právo nenarodit se«

V Indii řada rodin žije z toho, že přivádí na svět děti určené na prodej ledvin do západních zemí. Jedna ledvina stačí k obživě. Existují specializované agentury, které se zabývají převodem pacientů různého věku do Madrasu nebo Bombaje (...)

Vraždění v srdci Evropy

Dr. Bernard Nathanson, který před svým obrácením řídil největší potratovou kliniku na světě, varoval v roce 1996 Polsko, že legalizace potratů bude prvním krokem k zabíjení postižených dětí, starých a nemocných lidí, k opravdovému vyvražďování těch, kteří nejvíce potřebují ochranu a pomoc. **Když se potrat legalizuje, znamená to likvidaci úcty k lidskému životu a zavádění dehumanizace. Přišel jsem, abych vás požádal: Nevydávejte se na cestu, na kterou vkročila Amerika.**

Na 700 holandských lékařů sdružených v organizaci proti eutanazii tvrdí, že problém eutanazie začal v jejich zemi schválením potratů v roce 1968. Existuje určitá zákonitost, že jakmile se začnou zabíjet děti v mateřském lůně, je brzy možno zabíjet kohokoliv. V současné době v Holandsku ve velkém měřítku »likvidují« nemocné, staré, neduživé bez jejich vědomí a proti jejich vůli. Historie nás učí, že eutanazii zahájilo hitlerovské Německo již v roce 1934 usmrcováním duševně nemocných a postižených dětí.

Dr. Richard Fenigsen, polský lékař židovského původu, který pracuje od r. 1968 v Holandsku, publikoval velmi zajímavou knížku *Eutanazie, smrt z volby* (nakladatelství W drodze 1994). Z pozice lékaře a očitého svědka píše, že v holandských nemocnicích a domovech důchodců se vedle dobrovolné eutanazie provádí ve velkém měřítku nedobrovolná eutanazie dětí i dospělých nikoliv na žádost pacienta, nýbrž bez jeho vědomí a proti jeho vůli a někdy dokonce bez vědomí jeho příbuzných...

Zpráva přicházející z Francie o osudu handicapovaných, jejichž narození se dalo zabránit, kdyby byla známa přesná lékařská diagnóza, vyvolala bezprostřední bouřlivé protesty asociace, která chrání jejich práva. Podle této asociace vrchní soud tímto svým výrokem »uznává výslovně, že je lépe se nenarodit, než se narodit jako postižený«. »Toto rozhodnutí odhaluje tragickým způsobem neschopnost naší společnosti nabídnout materiální, citové a psychologické přijetí osoby, která se narodí s handicapem.«

Tiskové agentury při šíření zprávy připojily, že tímto výrokem vstoupilo do francouzské jurisdikce »právo nenarodit se«. Rozhodnutí se odvolává na předchozí proces, kterým byla uzavřena tzv. »kauza Perliche«. Na jejím základě byl uznán šokující a scestný princip: handicapovaný může žádat odškodné od lékaře, který na základě chybné diagnózy nesehlasil, aby se matka mohla rozhodnout pro potrat. Odvolací soud to potvrdil. Odtud plynou oprávněné reakce asociace postižených, kteří se cítí uraženi ve své nedotknutelné důstojnosti a v nezadatelném právu na život.

Ve světle učení o lidských právech potvrzeného četnými vystoupeními Církve, právo na život je základním a přednostním právem mezi proklamovanými právy a je ústavně chráně-

Do nemocnice přicházejí nemocní a očekávají pomoc v naději, že se jim pomoci dostane, v důvěře v odbornost a dobrou vůli lékařů, a místo toho je lékaři zabíjejí ... (s. 45).

Dr. Fenigsen dále píše: **Dokud byl lidský život nedotknutelný, dokud existoval v lékařství jednoznačný železný zákon zakazující ublížit pacientovi,**

no: žádná lidská bytost, ať už je jakéhokoliv stavu a jakýchkoliv existenčních podmínek, nesmí být zbavena takového práva. Nesmí ho být zbavena ani na základě eventuálního zákona státu, který schvaluje potrat z terapeutických nebo eugenetických důvodů. Nesmí ho porušit ani matka ze žádného důvodu. Nesmí ho porušit žádný lékař ani se souhlasem matky a s legálním souhlasem státu.

Zabít nevinnou lidskou bytost v mateřském lůně je »odporný zločin« proti lidskému životu. Právo pramení ze samotné důstojnosti lidské bytosti a je chráněno kmenem lidské legislativy - mojžišským Desaterem.

Neupírá se ženám právo prodobit se »prenatální diagnóze«. Aby tato diagnóza byla přípustná a užitečná, musí vždy sloužit funkci života toho, který se má narodit, zlepšení jeho fyzických kvalit, nikdy však cílům usmrcení. Svět měl velkou radost, když se dověděl, že v turínské nemocnici byla provedena operace dítěte v lůně své matky.

Zákon státu, který chce respektovat prvenství a svobodu lidské osoby, musí chránit život od početí až do přirozené smrti. Jiná volba v oblasti života je pouze nelidská, kriminální. Při uskutečňování zvráceného záměru je každý čin nemorální a zavrženíhodný.

Gino Concetti
L'Osservatore Romano

dokud hrozil lékařům za poškození života přísný trest, lékaři nikoho neusmrcovali. Od okamžiku, kdy lékařský stav, společnost a soudy akceptovaly eutanazii, títo lékaři nového typu začali rychleji než jiní vytvářet nový »lékařský obor«. Právě oni se stali fanatickými vrahy (s. 50).

Dr. Karel Gunners z hnutí proti eutanazii uvádí příklady

beztrestného vraždění nemocných lidí v nemocnicích rukou lékařů: **Můj přítel, internista, navštívil v rámci domácích návštěv jednu pacientku nemocnou na rakovinu. Rozhodl, že musí jít do nemocnice. Pacientka odmítla s odůvodněním, že se obává, aby ji lékaři nezabili. Můj přítel ji přesvědčil, aby podstoupila nemocniční léčení. V době, kdy měl volný den, zastupující lékař usoudil, že pacientka má před sebou jen dva týdny života, a dal jí smrtící injekci. Můj přítel po návratu do práce prožil šok.**

Holandské Sdružení pacientů varuje nemocné a jejich rodiny, že v nemocnicích usmrcují lidi bez jejich souhlasu, a radí, aby kontrolovali lékařské postupy, jenže možnosti takové kontroly jsou minimální.

Dr. Gunners zdůrazňuje, že v Holandsku proti eutanazii protestují již pouze katolíci a pravověrní evangelíci, zatímco tisk, rádio a televize zahalily velkým mlčením toto bezohledné vraždění nejvíce bezbranných lidí potřebujících naši péči a lásku. Když člověk odhodí Desatero a mravní normy a přijme etický relativismus, následují za takovým postojem bez Boha otřesné praktické důsledky, neboť dochází k legalizované zločinnosti a radikálnímu znásilnění lidské svobody.

Jan Pavel II. píše: **Tímto způsobem se demokracie zpronevěruje svým vlastním zásadám a přetváří se zcela jasně na totalitní systém. Stát již není »společným domem«..., ale mění se na tyranický stát, který si osobuje právo disponovat se životem slabších a bezbranných, s dětmi ještě nenarozenými i se starci ve jménu společenského prospěchu, který ve skutečnosti představuje pouze zájmy určité skupiny (EV 20).**

Je třeba si dobře zapamatovat, kteří poslanci, odborníci a novináři chtějí zavést společnost k takovým žalostným koncům.

Mieczyslaw Piotrowski TChR
Podle Milujce sie 5-8/2001

»Před tvou mocí padají na tvář nebeské zástupy«

Úctu nechováme pouze k druhým lidem, ale také k některým předmětům, především pokud představují nebo symbolizují něco, co je nám obzvláště drahé. Rodina nebo jednotlivci uchovávají s úctou rozličné rodinné památky a předměty, které jim připomínají jejich drahé. Občanská společnost má v úctě symboly své státnosti, jako je znak, vlajka nebo hymna, a také instituce a má svá ustanovení týkající se ochrany těchto předmětů hodných úcty.

Věci, které chováme v obzvláště velké úctě, ukládáme do zvláštních schránek a obalů, přechováváme je na zvláštních a bezpečných místech. Nedovolujeme, aby se jich kdokoliv dotýkal, ukazujeme je jen při výjimečných příležitostech.

Co všechno dělají lidé, aby uchovali nejrůznější unikátní a vzácné předměty, jejichž hodnota spočívá v historické, umělecké či materiální jedinečnosti. Abychom nechodili daleko, vzpomeňme třeba na naše korunovační klenoty.

Díváme-li se z tohoto hlediska na Eucharistii, ve které je skutečně přítomen Boží Syn se svým lidstvím i božstvím, musíme konstatovat, že každá proměněná hostie, jakkoliv z materiálního a ekonomického hlediska představuje zanedbatelnou hodnotu, je ve skutečnosti absolutně nejvzácnějším a nejposvátnějším předmětem na této zemi. Ona je také nekonečně více než všechny nejdrahocennější relikvie a svaté ostatky v církvi. Ona je nejen něčím předmětným, její jedinečná a nedostizná vzácnost a hodnota je v tom, že tu přicházíme současně do přímého styku se skutečným živým, osobním Bohem, nejvyšší a nejsvětější bytostí, Božím Synem, skrze něhož všechno je stvořeno, Králem nebe i země, který přijde soudit živé i mrtvé.

Skutečnost, že Ježíš Kristus si zvolil tak extrémně skromné a pokorné způsoby, aby přebýval mezi námi, a to dokonce z toho důvodu, aby byl naším pokrmem, není důvodem k snížení, ale naopak ke zvýšení naší vděčné a pokorné úcty vůči Bohu tak vznešenému, mocnému a současně laskavému a dobrotivému a nedocenitelně štědrému, který se k nám přibližuje a snižuje v tak ponížené a prosté podobě jen díky všemohoucnosti své lásky. Všechny nejvznešenější a nejdůstojnější osoby tohoto světa nejsou ani stínem jeho vznešenosti a svatosti, všechny nejvzácnější předměty světa jsou jako nicotné smetí vedle jediné svaté Hostie. Odpovídá tomu důsledně naše fakticky projevovaná úcta?

Všechny diskuze o tom, jakým způsobem máme přistupovat k tomu nejvzácnějšímu a nejvznešenějšímu, co vůbec je na zemi i na nebi, v jakém postoji a jakým způsobem přijímat samého Boha a Pána, před kterým padají na tvář serafové, se stávají planými řečmi, pokud si živě a do všech důsledků, s hlubokou a opravdovou vírou, pokorou a nejvyšší úctou neuvě-

domujeme a nepřiznáváme, kdo jsme a KOHO máme přijímat. Kdo opravdu živě věří a prožívá nevystižnou skutečnost eucharistického daru, nemůže si počínat jinak, než že ze všech možných a třeba i povolených či trpěných způsobů si vybere ten, který nejvíce odpovídá opravdové pokoře a nejhlubší úctě.

Především tato svrchovaná úcta a láska také určuje způsob, jak zacházet se svátostnými způsoby. Velí nám, že se přímo úzkostlivě staráme, aby ani nejmenší částička nedoznala zneuctění, neboť v každičké z nich je celé a živé tělo a krev Božího Syna. Proto např. při omývání posvátných nádob a prstů při mši svaté se voda z nádob nevytlévá, nýbrž požíje. Když kněz nebo jáhen bere hostii do rukou mimo mši svatou, umývá si prsty v tzv. abluční nádobce, která je (nebo má být) u každého svatostánku. Voda z této nádoby se pak nevytlévá kamkoliv, nýbrž na zvlášť k tomu v kostele (v sakristii) určené místo zvané *sakrárium*⁽¹⁾. (Povinnost zřídit sakrárium znovu připomíná Úvod k Římskému misálu 2000.)

Kde chceme prokázat a osvědčit svou víru v Boha, ne-li v tomto zde na zemi nejkonkrétnějším a nejreálnějším styku s ním samým? Co zůstane z víry, budou-li sama *svatá tajemství* neuctivostí desakralizována? Víra v Eucharistii, která se neprojeví skutky, je mrtvá víra (srov. Jak 2,17). Jestliže zavládne svévole v přístupu a zacházení se samotným živým Pánem, co jiného můžeme očekávat, pokud jde o postoj a úctu k jeho slovu a příkázáním? Není proto divu, že tam, kde zdomácněl nedostatek opravdové vnitřní víry a úcty patrný z neuctivého vnějšího chování, tam se zabydlel ještě daleko tragičtější zvyk svatokrádežné a přímo rouhavé troufalosti přistupovat k Eucharistii celé měsíce, ba i roky bez upřímného vyznání hříchů ve svátosti smíření. (V Německu už připouštějí biskupové, že 40% přijímání je svatokrádežných.) *Či chceme k hněvu pokoušet Pána? Copak jsme silnější než on?* (1 Kor 10,22) *Kdo tělo Páně neodlišuje, jí a pije si odsouzení. Proto*

je mezi vámi tolik nemocných a mnoho jich už umřelo. Kdybychom se sami správně posuzovali, nebyli bychom trestáni (1 Kor 11,29-31).

Probouzet a stále obnovovat úctu k Eucharistii je třeba o to více, že některé ústupky, k nimž se církev cítila nucena přistoupit z důvodu nedostatku kněží, mohou budít dojem, jako by dřívější důslednější praxe byla nepřiměřená a je možno

od ní ustoupit. Z povědomí se zcela vytrácí, že laická výpomoc u eucharistického stolu je a zůstává pouze nouzovým opatřením, které by za normálních okolností vůbec nepřicházelo v úvahu. Když jsem před 60 lety jako chlapec vykonával službu ministranta, nedovolil si kostelník vzít holou rukou ani prázdný kalich či ciborium. Použil k tomu vždy roušku. Kdyby někdo v té době viděl, jak před svatým přijímáním se zvedne laik z lavice, otevře si sám svatostánek, vyjme ciborium a jde rozdělovat sv. přijímání, vzbudilo by to doslova zděšení. Jestliže jsme tomu přivykli, není to možno považovat za doklad o naší vyšší duchovní vyspělosti, spíše to označuje nedostatek citu pro to, co je posvátné a nedotknutelné.

Neúcta k člověku, která je logickým důsledkem neúcty k Bohu, dosahuje v současné

Ježíš o své Matce

tzv. civilizované společnosti stupně, kterého by se zhrozili i barbari. Jednou z hlavních forem, jakou se projevuje neúcta k člověku, je bezohlednost a naprostá necitelnost. Člověk ve svém sobeckosti a pýše pohlíží na druhé lidi jako na pouhou věc, se kterou si dovoluje nakládat podle své libovůle. Když se mu zdá, že mu nějakým způsobem překáží, odstraní je ze své cesty třeba tím nejbrutálnějším způsobem. Tato brutalita je tím bezohlednější a otravnější, čím je jeho oběť bezbrannější. Neúcta k člověku a lidskému životu provází neúctu k cizímu majetku, ale i k zákonům společnosti a veškerému řádu.

Není to náhodou, že neúcta k Eucharistii a neúcta k rodičům se životu jdou v moderní společnosti ruku v ruce. Tyto žalostné projevy neúcty k Bohu na jedné straně a neúcty k člověku a lidskému životu na straně druhé mají jednoho společného jmenovatele: v obou případech Bůh i člověk stojí před námi v nejbezbrannější podobě. V tomto společném jmenovateli je skryta ďáblová lest: daří se mu namluvit nám, že to, co se na první pohled jeví jako maličké a nepatrné, můžeme pokládat za skutečně zanedbatelné a když se nám to hodí, obětovat to svým sobeckým zájmům.

Bůh dává člověku, aby přicházel na svět tak nemohoucí, aby se stal předmětem nejhlubší a nejněžnější lásky a péče. Sama jeho bezbrannost a nemohoucnost probouzí v matce přímo pudovou a příslovečnou sebeobětující něžnost, starostlivost, ohleduplnost a soucitnost. Chovat se k dítěti jinak znamená jednat proti samé přirozenosti. Nejdokonaleji tuto roli splnila nejsvětější Panna a Bohorodička, první ze všech lidí, které se Bůh jako dítě odevzdal a daroval tak, že vzal na sebe podobu nemohoucího dítěte. Tento Spasitel a Pán vše-

slavné Mariino tělo, z něhož jsem přijal celé své lidství, má v nebi takový jas, že andělé a všichni svatí v její blízkosti i přes svou osobní záři jsou pouze malé hvězdy ve srovnání se sluncem.

Moje Matka Maria, nová Eva, která je obklopena slávou a touto slávou je vyvýšena, vystoupila do nebe posvěcena Duchem svatým a korunována Slovem, Mnou, který jsem v ní a skrze ni přijal své tělo.

Říká se o ní, že je Královnou nebe a Královnou země, říká se, že její krása překračuje krásu všech svatých. A konečně se říká, že ve srovnání s ní není nikdo tak veliký kromě Mne, který jsem ji stvořil, a skutečně tomu tak je. Ale co může vyjádřit slovo »Královna«, »svatá«, »veliká«, když všechny tyto lidské výrazy jsou pro ni příliš omezené?

Jen skrze víru a zvláště pak skrze mé světlo budete moci zde na zemi vytušit Mariinu velikost, ale je to jako s dítětem, kterému přišlo na mysl, že změří velikost moře, jehož hranic ani hloubky není možno dohlédnout. Dítě opakuje, že moře je veliké, že se dotýká nebe, že je modré, že se mu líbí, ale to všechno zůstává jen v hranicích jeho chápání.

Vy jste děti země, které se dívají na svou Matku a na svůj vzor. Rozjímáte o ni plní úžasu a údivu, vždyť je to tak oblažující myslet na svou Matku, na

ho světa od poslední večeře na sebe bere podobně pokornou a odevzdanou nemohoucnost a bezbrannost svátostných způsobů, neboť jeho úcta k člověku, svému obrazu a podobenství, počítá s tím, že ho přijmeme právě pro tyto pokorné způsoby s přímo vrozenými pocity nejhlubší úcty posvěcenými nadpřirozenou láskou, která je darem jeho milosti.

Když Karol Wojtyła ještě jako kardinál přijížděl do Říma na různá zasedání, bydlel vždy

moji Matku. Já, který jsem vám ji daroval a který ji miluji v míře, jakou si vůbec nedovedete představit, těším se nesmírně z toho, že na ni myslíte, i když je tomu ve skutečnosti tak, že to já v každém z vás působím, abyste milovali tento Poklad, kterým jsem obdaroval sám sebe. Proto působím, abyste byli jejimi pravými dětmi aými pravými bratry. Ale chci vám říct, abyste nepodléhali iluzi, že stačí se dívat na moře z pevniny, abyste je alespoň trochu poznali. Ne, to nemůže postačit! Chcete-li poznat Marii, musíte se mnou vstoupit na loď a spolu se mnou veslovat, abyste na své vlastní oči viděli, že v Marii existuje skutečnost, která daleko přesahuje všechny vaše představy. Chcete-li Marii poznat alespoň trošičku, nesmíte se rychle vracet na zem. Proto veslujte, veslujte...

Veslovat vstříc Marii znamená zakotvit všechny své síly v ní, plavit se s její pomocí, přicházet k ní ve spojení se mnou. Znamená to skrze Marii dýchat, žít z jejích, to znamená z mých milostí, které k vám skrze ni přicházejí.

Vydejte se na cestu směrem k Marii, směrem k cíli, který jsem vám vytyčil, na jasných vodách, které připravuje ona sama: ona, moje a vaše Matka.

*Z Ježíšova poselství
Dominiku L., 25. června 1951
MH 372, str. 25*

u svého spolužáka kardinála Deskura.

Kardinál Deskur dosvědčil, že když ráno přišel do Wojtyłova pokoje, jeho lůžko bylo nedotčené a svého hosta našel v kapli, jak leží tváří k zemi v hluboké prostraci před svátostánkem, kde zřejmě strávil celou noc. Když se to opakovalo, dal ve své soukromé kapli vyměnit podlahu za dřevěnou, aby Karol Wojtyła neležel v adoraci na chladné kamenné podlaze.

Obnova světa závisí na obnově víry a obnova víry na obnově úcty k eucharistickému Spasiteli. Svatostánek je místem, kde přechováváme to absolutně nejvzácnější a nejsvětější, co máme, skutečná velesvatyně našich svatyní, *to je jeho svatá hora, slavný pahorek, který je radostí celé země, tajemné sídlo Boží, město velkého Krále (Ž 48,2-3)*. Postarejme se, aby z jeho vzhledu a umístění bylo zcela zřejmé, že je nejdůležitějším a nejvýznamnějším středem a srdcem našich chrámů, nikoliv »zastrčenou odkládací skříňkou«.

Modleme se vroucně a vytrvale před svátostánkem a při svatém přijímání, aby všichni naši kněží byli naplněni tak hlubokou vírou a úctou k eucharistickému Spasiteli, aby celým svým vystupováním a počínáním u oltáře byli výmluvným světlem víry a svrchované úcty a lásky k Eucharistii.

Odprošujme den co den Spasitele za všechnu neúctu a všechny svatokrádeže, kterých se mu dostává právě ve svátosti jeho největší lásky.

Vyprošujme si od Ježíšovy Matky Panny Marie, abychom jejího Syna hledali v chrámě s takovou touhou a láskou, s jakou ona jej kdysi hledala, aby nás naučila klanět se mu, jak ona se mu klaněla, když jej porodila a ovinula plenkami, aby nás naučila přijímat ho způsobem, ze kterého je i nevěřícímu jasné, že se tu odehrává největší tajemství, když smíme přijímat svého Boha, před jehož mocí padají na tvář nebeské zástupy.

Lubomír Štula

Poznámka:

(¹) Na tuto úctou a láskou diktovanou péči zabránit zneuctění i nejmenší částičky omytím prstů, které držely svatou hostii, se zcela zapomnělo, když se Nejsvětější Svátost začala pokládat přijímajícím dokonce do dlaně, aby ji teprve pak vzali do svých prstů a vložili do úst, aniž by se o ulpělé částičky vůbec starali.

Život svatého Františka (15)

O San Damiano nás historie poučuje jen málo. Ale duch, který zde musel vládnout, můžeme přinejmenším tušit. Mlčení dějin je až do dnešního dne plné hlubokého významu.

Klára byla bdělá strážkyně vzácné zahrady, do které podle slov Písma sestoupil Ženich, aby se nadýchal krásné vůně.

Svěťice se skláněla v hluboké pokoře, aby úslužným sestrám líbala a umývala nohy, když se po svých pochůzkách vracely z města.

Všem svým duchovním dcerám podávala chléb z mouky, někdy dokonce zázračným způsobem rozmnoženým, spolu s chlebem lásky. Když ji přirozenost k tomu přinutila, položila se ke krátkému spánku na několik otýpek klestí. Své něžné tělo ukázňovala zvláštním kajícím pásem. Byla to veřvová kůže se štětinami.

Klára byla pro svou nemoc celá léta připoutána na lůžko. Síla jejího ducha se tím nezmenšila. Její ústa se neúnavně modlila, její srdce trpělo a její ruce pracovaly. Celou svou důvěru vkládala pouze v Boha. To dávalo jejímu životu absolutní jistotu a veselost.

V roce 1240 za války mezi papežem a císařem se pokusily saracénské hordy císaře Bedřicha II. vtrhnout do San Damiana a tak obsadit celé Assisi. Ale Klára v důvěryplné modlitbě spolu s mocí Nejsvětější Svátosti zahнала tuto obávanou žoldnéřskou armádu a ta plná divokého vzteku odtáhla pryč.

Rok nato zachránila Klára silou modlitby město podruhé. Císařské vojsko pod vedením Vitale d'Aversa chtělo město obsadit.

Pověst o jejím svatém životě se šířila do okolí k nejvyšším církevním hodnostářům a dostala se nakonec až k papeži.

V roce 1228 byl papež Řehoř IX. v Assisi, aby Františka již dva roky po jeho smrti prohlásil za svatého. Při té příležitosti navštívil také Kláru a její sestry v San Damiano. A jako znamení zvláštního ocenění si přál sdílet se sestrami jejich prosté jídlo. Nejdříve řekl Kláře: »Přejeme si, abys tyto chleby požehnala.«

Klára se zdráhala, styděla se něco takového udělat v přítomnosti toho, který jako zástupce Kristův na zemi má nejvyšší moc zehnat.

Teprve když jí to papež slavnostně jménem poslušnosti ještě jednou uložil, udělala velký kříž nad stolem s chleby. Tu bylo vidět, jak se na každém chlebu objevilo vtisknuté znamení kříže.

Papež byl ořesen krajní chudobou, která vládla zde v San Damiano. Věřil, že to dělá s dobrým úmyslem, když nabídl sestrám některá ulehčení a zmírnění. Ale svěťice hned odpověděla: »Svatý otče, přeji si a prosím, abyste nás zbavil našich vin, nikoliv však povinností, kterými jsme chválily Boha, zvláště dokonalým zachováváním chudoby.«

* * *

Vánoce 1252. Poslední Vánoce v životě svaté Kláry. Trápena svou těžkou nemocí musela strávit i svatou noc na lůžku, zatímco sestry společně v chóru zpívaly Boží chvály a modlily se. Nad její chladnou komůrkou se vznášelo hluboké ticho a Klára se cítila tak sama a tak opuštěná, jako by měla zemřít. Tu se otevřela stěna cely západním směrem a Klára cítila, jako by seděla tajemným způsobem v bazilice sv. Františka. Její životopisec Tommaso da Celano o tom napsal:

»K jejimu sluchu doléhaly zvuky nástrojů. Slyšela jásot bratří zpívajících žalmy, harmonii hlasů a dokonce zvuk varhan. Pro lidský sluch by bylo možné vysvětlit vzhledem k velké vzdálenosti i přirozeným způsobem, že něco z toho slyší, kdyby se Boží silou slavnost nepřenašela k ní nebo její sluch nebyl zbystrěn nad všechny lidské možnosti. Mohla zřetelně spatřit i jesličky vystavené v chrámě.«

Když se sestry vrátily od své chórové modlitby, našly svou duchovní matku v nepopsatelné blaženosti. V posledních týdnech jejího života se často zdálo, jako by celou dobu již nežila na tomto, ale na onom světě. Pak byl její pohled stále pozdvižen k nebi. Utrpení těla nebylo pro ni žádnou překážkou, nýbrž byl to účinný prostředek k povznesení jejího ducha. Podle náznaků z úst svěťice, které zaznamenaly sestry při bdění u jejího lůžka, musela se chvílemi cítit přibitá na kříž spolu s Kristem. V její vnitřní totožnosti s Františkem nebylo divu, že ho měla před očima ozdobeného Kristovými ranami.«

Když papež Inocenc IV. pobýval v konventu v Assisi, dostavil se také k lůžku nemocné svěťice Kláry, aby jí svou přítomností a požehnáním posílil. Velkou radost jí však před její smrtí připravil tím, že potvrdil »Privilegium pauperum« – privilegium chudoby. »Privilegium« dávalo jak Kláře tak jejím sestrám právo setrvat vždy u stejně přísné formy chudoby, kterou slíbily při skládání slibů. Nikdo nesmí

Svatá Klára

od sester žádat nebo je nutit, aby od ní ustoupily.

Protože bylo stále patrnější, že život svaté Kláry se chýlí ke konci, byla povolána i její tělesná sestra Anežka. Byla již několik let jako abatýše sester ve Florencii oddělená od své milované sestry. Nyní spěchala, aby ji naposled objala. Mohla již tušit, že nastávající odloučení nebude trvat dlouho. I ona cítila vnitřní přání být propuštěna a přebývat u Krista.

Dovídáme se z aktů o svatořečení, ze kterých jsou vzaty i tyto podrobnosti, že Klára byla ve svých posledních dnech obdařena ještě zvláštní milostí. Bylo to vidění, které mohla pozorovat i jedna sestra přítomná v cele. Vypovídala o tom při procesu svatořečení pod přísahou.

Pojednou zaplavila celou Klářinu celou jasná záře. Zjevila se jí Matka Boží Maria se zástupem panen. Maria přikryla Kláru závojovitou rouškou, která byla tak něžná a průhledná, že bylo možno pod ní jasně rozeznat postavu svěťice. Pak zjevení opět zmizelo. Tvář svěťice poté zářila nadzemskou radostí. Bylo slyšet, jak říká celá unesená: »Jdi v pokoji, budeš mít dobrý úděl!«

Jedna sestra se jí zeptala, s kým to mluví. Odpověděla: »Mluvim se svou požehnanou duší.«

Až do posledních hodin patřila Klářina starost jejím duchovním dcerám. Těšila je a napomínala. Dala si předčítat o utrpení Páně a prosila o modlitbu k jeho svatým pěti ranám.

Večer 11. srpna 1253 ve věku necelých 60 let odešla domů do Božího míru. Jako poslední slova bylo slyšet zřetelně z jejích rtů: »Obdivuhodná je v Božích očích smrt jeho svatých.«

(Pokračování příště)

Život Kristův (39)

XXXIX. Zázrak jako výzva k víře

1) Znamení – zázraky, které Ježíš konal, aby jejich prostřednictvím stvrzoval své vlastní mesiášské poslání a aby prohlašoval příchod Božího království, tedy tyto zázraky – tato znamení jsou úzce spjata s povoláním k víře. Toto povolání má v poměru k zázraku dvoji podobu: Víra jednak musí předcházet zázrak, ba je podmínkou jeho naplnění; víra jednak představuje důsledek zázraku, protože zázrak provokuje v duši toho, kdo zakusil dobrodiní zázraku nebo byl jeho svědkem, vyznání víry.

Je dobře známo, že víra je odpovědí člověka na slovo Božího zjevení. Zázrak se odehrává v organické vazbě na toto Boží zjevující slovo. Zázrak je znamením jeho přítomnosti a jeho jednání, je to opravdu velmi silné znamení. To vše osvětluje dostatečným způsobem vazbu, která existuje mezi znameními – zázraky na jedné straně a Kristem a vírou na straně druhé. Tuto vazbu velmi jasně popisují evangelia.

2) V evangeliích totiž existuje celá řada textů, v nichž se jasně ukazuje, že povolání k víře je nezbytnou podmínkou a dokonce součástí účinnosti Kristových zázraků. Na počátku této série textů je třeba připomenout ty stránky evangelia, na nichž se hovoří o Marii, Ježíšově Matce, a o tom, jak se chovala v Káně galilejské. Ještě předtím je třeba připomenout její chování v okamžiku zvěstování. Lze říci, že právě zde se nachází jakýsi kulminační bod jejího přilnutí víry k Boží zvěsti, což vše potvrzují Alžbětina slova v okamžiku, kdy ji Maria navštívila: *Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!* (Lk 1,45) Ano, Maria věřila jako nikdo jiný, protože byla opravdu hluboce přesvědčena, že Bohu není nic nemožné (srov. Lk 1,37). V galilejské Káně její víra jistým

způsobem předchází hodinu Kristova zjevení. Na její přímluvu se naplnil onen první zázrak, ono první znamení, díky němuž učedníci uvěřili v Ježíše (srov. Jan 2,11). Jestliže II. vatikánský koncil učí, že Maria ustavičně předchází Boží lid na cestě víry (srov. LG 58, 63; encyklika *Redemptoris mater*, 5-6), pak smíme říci, že první základ tohoto tvrzení magisteria nacházíme již v evangeliích, která vypravují o znameních – zázracích v Marii a skrze Marii vzhledem k povolání k víře.

3) Toto povolání k víře se opakuje velmi často. Představenému synagogy, který přišel, aby prosil o vzkříšení své dcerky, Ježíš říká: *Neboj se, jen věř!* (Mk 5,36) Ježíš říká ono „neboj se“, protože mnozí lidé Jaira zrazovali od této prosby adresované Ježíšovi. Když ho otec chlapce postiženého epilepsií prosí: *Ale můžeš-li něco, měj s námi slitování a pomoz nám*, Ježíš odpovídá: *Můžeš-li? Všechno je možné tomu, kdo věří!* Poté se projeví silné vyznání víry onoho otce: *Věřím! Pomoz mé slabé víře!* (srov. Mk 9,22-24) Dále pak připomínáme dobře známý dialog Ježíše s Martou při Lazarově vzkříšení: *Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. ... Věříš tomu? ... Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět* (srov. Jan 11,25-27).

4) Tatáž vazba mezi zázrakem – znamením na jedné straně a vírou na straně druhé je potvrzována také opačně, tedy negativně, když nedostatek víry brání ve vykonání zázraku. Připomeňme si některé z těchto událostí. Například v Markově evangeliu čteme, že Ježíš v Nazaretě nemohl vykonat žádný zázrak, pouze vložil ruce na několik nemocných a uzdravil je. Ježíš se přítom podívoval jejich nevěře (srov. Mk 6,5-6).

Známe velmi dobře jemnou Ježíšovu výtku adresovanou Petrovi: *Malověrný, proč jsi pochyboval?* (srov. Mt 14,29-31) K tomu došlo, když se Petr nejprve odvážně pustil do vln směrem k Ježíšovi, pak se ale kvůli síle větru a velikosti vln začal bát a také topit.

5) Ježíš vícekrát tvrdí, že zázrak, který vykonal, je úzce spjat s vírou. „Tvá víra tě zachránila“, říká Ježíš ženě, která trpěla po dvanáct let krvotokem a která se k němu pokradmu přiblížila zezadu, aby se mohla dotknout lemu jeho roucha a dojít tak vytoženého uzdravení (srov. Mt 9,20-22; Lk 8,48 a Mk 5,34). Podobná slova Ježíš vyřkl při uzdravení slepce Bartimaia, který u vstupu do Jericha velmi naléhavě prosil Ježíše o pomoc: *Synu Davidův, smiluj se nad mnou!* (srov. Mk 10,46-52) Podle Marka Ježíš Bartimaiovi odpovídá: *Jdi, tvá víra tě zachránila!* Podle Lukáše zněla Ježíšova slova následovně: *Prohlédni! Tvá víra tě zachránila* (Lk 18,42).

Stejná slova pronáší Ježíš vůči Samařanovi, jehož uzdravil z malomocenství (srov. Lk 17,19). Dalším dvěma slepčům, kteří prosí o navrácení zraku, Ježíš říká: *Věříte, že mám takovou moc? – Ano, Pane. – Ať se vám stane, jak věříte!* (srov. Mt 9,28-29)

6) Velmi dojímavá je epizoda, v níž kananejská žena neodbytně prosila, aby Ježíš pomohl její dceři, kterou krutě sužoval

nějaký zlý duch. Když se mu Kananejka klaněla a prosila ho o pomoc, Ježíš jí řekl: *Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.* (Byla to narážka na etnickou rozdílnost mezi Izraelity a Kananejci, kterou Ježíš jakožto Syn Davidův nemohl ve svém vystupování ignorovat, ovšem na tuto odlišnost Mistr narážel záměrně, protože chtěl ženu přivést k hlubšímu úkonu víry). Žena na to intuitivně reagovala zcela mimořádným úkonem víry a pokory: *Ovšem, Pane, jenže i psi se živí kousky, které padají ze stolu jejich pánů.* Na tuto zdvořilou, pokornou a důvěryplnou reakci Ježíš odpovídá: *Ženo, jak velká je tvá víra! Ať se ti stane, jak si přeješ!* (srov. Mt 15,21-28) Je jen velmi obtížné zapomenat na tuto událost, zejména když pomyslíme na nespočetné „Kananejce“ všech dob, zemí, barvy pleti z nejružnějších společenských vrstev, kteří natahují ruku, aby tak prosili o pochopení a o pomoc ve svých těžkostech a strádáních.

7) Je třeba podtrhnout, jak to také evangelia vyprávění ustavičně zdůrazňují, že Ježíš koná zázrak tehdy, když vidí u člověka víru. To je také jasně řečeno v případě ochrnutého člověka, jehož spustili i s lůžkem přes odkrytou střechu do místnosti, kde byl Ježíš (srov. Mk 2,5; Mt 9,2; Lk 5,20). Ovšem totéž platí i pro celou řadu dalších

Pokračování na str. 14

případů, jak je popisují evangelisté. Činitel víry je tedy čímisi nezbytným. V okamžiku, kdy se tato víra projeví, je Ježíšovo srdce hotovo vyslyšet prosby potřebných, kteří se na něj obrací s důvěrou v jeho božskou moc.

8) Ještě jednou konstatujeme, jak jsme to již řekli na začátku, že zázrak je znamením Boží moci a lásky, které člověka zachraňují skrze Krista. Právě proto také představuje zázrak jakožto znamení povolání člověka k víře. Zázrak přivádí k víře toho, kdo jej přímo zakusil, i ty, kdo jsou jeho svědky.

Totéž platí i pro apoštoly, a to již od prvního znamení, které Ježíš vykonal v galilejské Káně. Právě v tom okamžiku v Ježíše uvěřili (srov. Jan 2,11). Když pak došlo k zázračnému rozmnožení chlebů poblíž Kafarna, s čímž je také úzce spjata předpověď eucharistie, evangelista poznamenává, že od toho okamžiku jej mnozí z jeho učedníků opustili a nechodili s ním, protože nebyli s to přijmout příliš tvrdou řeč. Tehdy se Ježíš obrátil na svých Dvanáct a zeptal se jich: „I vy chcete odejít?“ Odpověděl mu za všechny Petr: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svätý Boží!“ (srov. Jan 6,66-69) Víra je tedy základem osobního vztahu k Ježíši Kristu, a to jednak pro obdržení zázraku, který opět působí za tím účelem, aby víru vzbudil a prohloubil. To vše objasňují poslední slova Janova evangelia: *Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných znamení, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu* (Jan 20,30-31).

*Preklad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Téměř všichni Albánci se hlásí k víře

Parlamentních voleb v Albánii se jako pozorovatel za Českou republiku zúčastnil místopředseda Stálé parlamentní delegace do OBSE, poslanec KDU-ČSL JUDr. Jiří Karas. Zajímali jsme se o jeho dojmy z této donedávna ateistické země.

Jak se změnila situace věřících a zvláště křesťanů v Albánii?

„V roce 1967 tehdejší albánský diktátor Enver Hodža nařídil zlikvidovat všechny kostely v zemi. Za nejnebezpečnější označil římské katolíky. Řekl o nich, že za prvé je jim potřeba useknout ruce a za druhé hlavy. Albánie se prohlásila ateistickým státem, kněží byli uvězněni, za tajně odslouženou mši hrozila poprava nebo doživotní žalář. I věže mešit byly zbořeny a budovy přestavěny nebo použity k jiným účelům. Tato situace se radikálně změnila. Už při mé první návštěvě před čtyřmi roky bylo postaveno 60 nových kostelů. Dnes se téměř všech 3,5 milionů Albánců hlásí k nějakému náboženství – 70 % k islámu, 20 % k pravoslaví a 10 % ke katolictví. Církev přitom nedostávájí od státu žádnou podporu a jsou plně závislé na svých věřících a na darech ze zahraničí. Stížnosti nejsou ani na spolupráci církvi s komisí pro církev, která byla zřízena u úřadu premiéra. Restituce církevních majetků dořešeny nejsou, ale byly provedeny určité kompenzace, např. ve formě poskytnutí pozemků za zastavěné parcely a podobně.“

Jakého pokroku dosáhli katolíci?

„Letos znovu jsem v Tiraně navštívil katolického arcibiskupa Mirditu, a ten mi potvrdil, že v římskokatolické církvi pokračuje pozitivní vývoj, třebaže ne takovým tempem, jak doufal. V roce 2000 bylo vysvěceno prvních šest albánských katolických kněží a počítá se s dalšími třemi

až šesti ročně. Jinak v Albánii převážně působí zahraniční kněží, v poslední době zejména Italové. Staví se kostely, kaple i azylová centra, která jsou zaměřena na potřeby bezbranných a starých lidí. Buduje se protidrogové centrum. Ale co se především v Albánii buduje, to je církevní školství. Konkrétně v diecézi Tirana se budují tři nové školy a čtvrtá se už dostavuje. Vláda dokonce přišla s návrhem zbudovat katolickou univerzitu. A je zajímavé, že tuto myšlenku podporuje především albánský prezident Meidani, který je praktikující muslim, jeho manželka je ortodoxní křesťanka a dcera katolička. Pro postavení univerzity už vláda poskytla v Tiraně pozemek o rozloze 5000 m². A katolická katedrála se v Tiraně staví přímo naproti bývalému Hodžovu mauzoleu. Pan arcibiskup řekl, že kdyby se někdo před 15 lety vyslovil, že naproti tomu mauzoleu bude stát katolický kostel, následovala by jediná odpověď: kulka do čela.“

Nepanuje revnivost mezi tak ostře profilovanými věřícími,

jako jsou muslimové, pravoslavní a katolíci?

„Podle pana arcibiskupa Mirdity spolu všichni skvěle spolupracují. Zajímavé je, že církev římskokatolická a církev pravoslavná letos společně oslavily velikonoční svátky, což je něco, co je v těchto zemích úplně neobvyklé. Společné blahopřání k Velikonocům bylo vytištěno formou plakátů a poutačů a byli na něm společně podepsáni představitelé katolické církve a církve ortodoxní. Mladí lidé mají o křesťanství velký zájem, a dokonce i muslimové putují do křesťanských kostelů na oslavu křesťanských svátků. Historicky vzato, byla Albánie křesťanskou zemí, působil tam například i svätý František z Assisi. A mimochodem, albánský národní hrdina Skanderbeg, který bojoval proti Turkům, byl také katolík.“

Jaký byl váš celkový dojem ze země Skanderbega?

„Albánie je země, o které si lidé buď řeknou, že už tam nikdy nepojedou, nebo si ji prostě zamilují. Já patřím k těm druhým.“

Ferdinand Peroutka

Komentář k apoštolátu modlitby na srpen 2001

Úmysl všeobecný: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě.“ (Jer 1,5) „Nevím, jak jste vznikli v mém lůně, já vám nedarovala ducha a život, ani jsem nikomu z vás nedala dohromady všechny části těla.“ (2 Mak 7,22) Prosme tedy, ať zákonodárci a zodpovědní činitelé respektují tuto Boží nadvládu.

Úmysl misijní: Papež Jan Pavel II. v dokumentu „Církev v Asii“ říká: „Asie je také kolébkou největších světových náboženství jako je judaismus, křesťanství, islám a hinduismus. Je kolébkou i mnoha jiných duchovních směrů... Církev má velkou úctu k těmto tradicím a snaží se navázat upřímný dialog s jejich stoupenci. Hodnoty, které hlásají, očekávají své dovršení v Ježíši Kristu.“ Modleme se, aby k tomu brzy došlo.

Úmysl národní: Sekty se kupodivu soustřeďují hlavně na mladé lidi, většinou středoškolského a vysokoškolského vzdělání a postupně je připraví nejen o všechnu osobní majetek, ale i o zdravý úsudek. Vzpomeňme jen tragické události kolem Davida Koresche a jeho stoupenců v texaském městečku Waco, kteří tam zahynuli v plamenech. Modleme se, aby i tito sektáři našli cestu k Ježíšovu evangelium.

Ve dnech 18. – 21. 8. 2001 proběhnou v poutní bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce tradiční Adorační dny

SOBOTA 18. 8. 2001:

14.00 – 18.00 „Pojďte projít bazilikou“ (výklad, historie, prohlídka poutní baziliky)

21.00 vigilie – mše svatá – otevření Adoračních dnů

NEDELE 19. 8.

7.30 mše svatá

9.00 slavná mše svatá (uctění Milostného obrazu Panny Marie)

10.30 mše svatá (uctění Milostného obrazu Panny Marie)

13.00 tichá adorace

14.00 společná adorace

15.00 slavná mše svatá s požehnaním bylin

PONĚLÍ 20. 8. A ÚTERÝ 21. 8.

7.00 ranní mše svatá v kapli Jména Panny Marie v ambitu

8.00 tichá adorace v bazilice

9.00 společná adorace

10.00 slavná mše svatá (uctění Milostného obrazu Panny Marie)

12.00 modlitba „Anděl Páně“, polední mše svatá a adorace v kapli Jména Panny Marie v ambitu

15.00 tichá adorace v bazilice

16.00 společná adorace

17.00 pondělí – slavná mše svatá (celebruje novoříšský opat Marian Kosík O.Praem.)

17.00 úterý – slavnostní zakončení adoračních dnů (mši svatou celebruje administrátor břevnovského kláštera P. Prokop Siostrzonek OSB) – uctění Milostného obrazu Panny Marie.

Srdečné zvou a bližší informace podají strahovští premonstráti na Svatém Kopečku – tel. 0602/795637, 068/5385342.

MIKULOV NA MORAVĚ. Tradiční pouť k Černé Madoně z Loreta se koná v neděli 2. září 2001.

Mše svaté: 6.30, 7.30 hod. v kolegiálním kostele sv. Václava, 9.15 hod. v kostele sv. Šebestiána na Svatém kopečku, 10.30 hod. hlavní poutní mše svatá na návrší Svatého kopečka, svátostné požehnání. 13.30 hod. mariánská pobožnost v kostele sv. Václava, 14.00 hod. koncert duchovní hudby z archivů kolegiální kapituly a piaristického gymnázia v Mikulově.

V pátek 31. 8. 2001, přibližně ve 20.15 hodin, posvěti moravský metropolitá Mons. Jan Graubner v Olomouci na Horním náměstí rekonstruovaný sloup Nejsvětější Trojice.

Při této příležitosti zve orelská jednota v Olomouci všechny orly a všechny lidi dobré vůle ke společné modlitbě ke cti a slávě Nejsvětější Trojice a k prosbám za město Olomouc a za náš národ. Po veřejném obřadu na Horním náměstí bude v kostele sv. Michala v Olomouci (vedle kněžského semináře na Žerotínově náměstí) celonoční adorace s půlnoční modlitbou růžence.

Kdo přijede do Olomouce dříve, může se zúčastnit některé z bohoslužeb v olomouckých kostelích: 8.00 mše svatá u sv. Mořice, po ní sv. požehnání a výstav Nejsvětější Svátosti do 12 hodin. V 15.00 korunka k Božím Milosrdenství u sv. Mořice, v 16.00 mše svatá u sv. Michala (před ní modlitba růžence), v 17.00 mše svatá v kapucinském kostele Navštívení Panny Marie, v 18.00 v dominikánském kostele Neposkvrněného početí P. Marie.

Srdečně zve olomoucká jednota Orla a prosí o spojení v modlitbě také všechny, kdo nepřijedou a chtěli by se do této modlitební aktivity zapojit.

Rím přes Padovu a Bolognu, 5. 9. – 11. 9. 2001, polopenze, klimatizovaný autobus, ubytování v centru Říma, poslední čtyři místa, SLEVA 500 Kč při přihlášení s tímto inzerátem. KCK MISIE, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova, telefon 0641/741150.

Je na čase se rozhodnout. „Jste schopni pro někoho riskovat život? Udělejte to pro Krista.“ (Jan Pavel II.)

Pokud máte zájem o literaturu na téma povolání k zasvěcenému životu pro mladé muže, nebo máte zájem se zúčastnit semináře o rozpoznávání povolání, obraťte se na:

Miles Jesu – mezinárodní katolický institut
Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 05/43215265
email: mjbbrnomen@brn.czn.cz; www.milesjesu.com

Liturgická čtení

Neděle 19. 8. – 20. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 38,4–6.8–10

Ž 40(39),2.3.4.18

Odp.: 14b (*Hospodine, na pomoc mi pospěš!*)

2. čt.: Žid 12,1–4

Ev.: Lk 12,49–53

Pondělí 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Sd 2,11–19

Ž 106(105),34–35.36–7.39–40.43ab+44

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Sd 6,11–24a

Ž 85(84),9.11–12.13–14

Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Středa 22. 8. – památka P. Marie Královny

1. čt.: Sd 9,6–15

Ž 21(20),2–3.4–5.6–7

Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 23. 8. – nez. pam. sv. Růženy z Limy

1. čt.: Sd 11,29–39a

Ž 40(39),5.7–8a.8b–9.10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mt 22,1–14

Pátek 24. 8. – svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

Odp.: srv. 12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45–51

Sobota 25. 8. – nez. pam. sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Rt 2,1–3.8–11; 4,13–17

Ž 128(127),1–2.3.4.5

Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnan muž, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 23,1–12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	19.8.	20.8.	21.8.	22.8.	23.8.	24.8.	25.8.

Antifona	1136	1734	1722	1478	1197	1673	1228
Žalm	784	783	783	783	784	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1734	1723	1479	1198	1481	1228
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1674	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1735	1724	1654	1201	1674	1232
Antifona k Zach. kantiku	711	1477	1724	1479	1202	1675	1482
Prosby	1140	1724	1724	1655	1202	1675	1232
Záv. modlitba	711	1477	1478	1479	1480	1482	1483

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	792	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1676	1236
Záv. modlitba	711	1159	1175	1191	1206	1482	1236

Nešpory: SO

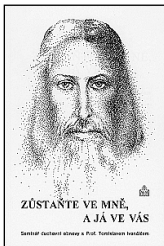
Hymnus	1132	1145	1736	1727	1660	1207	1677	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1678	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1678	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1737	1730	1663	1211	1680	810
Ant. ke kant. P. M.	710	711	1477	1731	1479	1211	1681	711
Prosby	1135	1149	1731	1731	1664	1211	1681	811
Záv. modlitba	711	711	1477	1478	1479	1480	1482	712
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Tomislav Ivančič:

ZŮSTAŇTE VE MNĚ A JÁ VE VÁS

Duchovní úvahy pronesené v září 1990 při exerciciích v Olomouci, které si kladly za cíl zprostředkovat lidem setkání s milujícím Bohem a umožnit jim poznání, co všechno jako křesťané pro to můžeme udělat.

Dotisk 3. vydání, brož., A5, 128 stran, 58 Kč

úkon lásky a milosrdenství, ani jednu oběť v době mezi dvěma sv. přijímáními. Je to skutečný program duchovního života, v němž jsou shrnuty povinnosti duše k Bohu, k bližnímu i k sobě samému.

Dotisk, brož., A5, 162 stran, 69 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

JSEM DÍTĚ BOŽÍ

Svatost křtu, první svaté přijímání, svátost biřmování a svátost manželství jako malá osobní matrika – tak lze charakterizovat tento vydavatelský počín Petra Sypťáka. Každý si zde může zapsat všechny důležité informace (kdy, kde, kmotr...), které tak bude mít v jediné knižičce, a navíc ještě přímo u sebe, což pomůže při pozdějším hledání potřebných údajů o přijatých svátostech.

Petr Sypťák, brož., 210x102 mm, 12 stran, 39 Kč

Tomislav Ivančič:

ŽIVOT ZE SÍLY DUCHA A MODLITBY

Překlad přednášek prohlubovacího semináře, konaného v únoru 1989 v Salzburgu. Vhodná pomůcka na cestu životem s Duchem svatým.

Dotisk 2. vydání, brož., A5, 174 stran, 85 Kč

P. Vavřinec Sales:

JEŽÍŠOVO SRDCE SVĚTU

Podstatná část ze spisů sestry M. Konsoláty Betronové (1903-1946), členky kapucinského řádu. Dostalo se jí zvláštního povolání: doplnit učení sv. Terezie o malé cestě lásky a dát jí konkrétní formu, praktickou, přístupnou všem duším, které cítí povolání k ní. Základem Ježíšových poučení sestře Konsolátě je: Nezanedbat ani jeden

Antonín Tučapský: ČESKÉ VIGILIE

8 chvalozpěvů k počtě českých patronů pro smíšený sbor a varhany (Svatí Cyril a Metoděj, Svátá Ludmila, Svátý Václav, Svátý Vojtěch, Svátá Anežka, Svátá Zdislava, Svátý Jan Nepomucký, Svátý Jan Sarkander). Texty - Karel Schulz, text Svátý Václave - J. V. Sládek.

Karmelitánské naklad., váz., A4, 80 stran, 159 Kč

UPOZORNĚNÍ: Ty čtenáře, kteří považují nakladatelství Portál v Praze za katolické a objednávají a dávají jejich knihy případně dál, aniž by si je přečetli, upozorňujeme, že Portál vydal v těchto dnech dvě knihy (*Co by měly dívky vědět o lásce*, *Co by měli kluci vědět o lásce*), které jsou psány v duchu materialistického světového názoru a zcela proti duchu křesťanské morálky a pedagogiky, a tedy i výchovných zásad sv. Jana Boska. V knihkupectvích našeho nakladatelství se tedy neobjevují.

Matrice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PóNoS, 779 00 OLOMOUC 9

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1